

แรงจูงใจที่มีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

Motivation affecting entrepreneurial intention of students at Surin Rajabhat University

เจนจิรา สุธหาร^{1*} อภิวัฒน์ กำลังกล้า² ทิตฐिता แกมกล้า³ อุบลวรรณ สุวรรณภูสิทธิ์⁴

นฤมล วลีประทานพร⁵

Jenjira Sudharn¹ Apiwat Kamlangkla² Thitthita Kamkla³ Ubonwan Suwannaputit⁴

Narumon Waleeprathanporn⁵

^{1,2,3,4,5}สาขาวิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

^{1,2,3,4,5}Department of Business Administration, Faculty of Management Science, Surindra Rajabhat University, Thailand

*Corresponding Author E-mail : s_ubonwan@srnu.ac.th

วันที่รับบทความ 17 ตุลาคม 2568

วันแก้ไขบทความ 21 มีนาคม 2569

วันที่ตอบรับบทความ 25 มีนาคม 2569

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลและแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ 2) เพื่อศึกษาระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ และ 3) เพื่อเปรียบเทียบระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลและแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำนวน 378 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.944 สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบน และค่า ANOVA ผลวิจัยพบว่า 1) ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย ส่วนใหญ่อายุ 18-20 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 คณะวิทยาการจัดการ และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000 - 10,000 บาท/เดือน โดยต้องการเป็นผู้ประกอบการเพราะอยากพิสูจน์ความสามารถของตนเอง ได้เป็นนายของตนเอง ต้องการมีรายได้เพิ่มเติมระหว่างเรียน ต้องการช่วยแบ่งเบาภาระทางการเงินของครอบครัวผ่านการทำธุรกิจ และสื่อออนไลน์กระตุ้นให้เกิดความคิดอยากทำธุรกิจ 2) ระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ ด้านพฤติกรรมเตรียมตัวเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ รองลงมา ได้แก่ ด้านการวางแผนการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ และและด้านความคิดเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ ตามลำดับ 3) นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีเพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือนในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 4) นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีแรงจูงใจด้านอิสรภาพ แรงจูงใจด้านรายได้ และแรงจูงใจจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อม ในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ (Keywords) : แรงจูงใจ, ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ, นักศึกษา

บทคัดย่อ (Abstract)

This research aimed to: 1) examine personal factors and entrepreneurial motivations of students at Surindra Rajabhat University, 2) investigate the level of entrepreneurial intention among these students, and 3) compare their entrepreneurial intention levels based on personal factors and entrepreneurial motivations. The sample consisted of 378 students from Surindra Rajabhat University, selected using simple random sampling. Data were collected a questionnaire with an overall reliability coefficient of 0.944. The statistical techniques employed included frequency, percentage, mean, standard deviation, and ANOVA. The results revealed that: 1) most respondents were male, aged between 18–20 years, studying in their second year in the Faculty of Management Science, and had an average monthly income of 5,000–10,000 baht. Their primary motivations for becoming entrepreneurs included the desire to prove their abilities, to be self-employed, to earn additional income while studying, to support their family financially through business activities, and the influence of online media in stimulating entrepreneurial ideas, 2) the highest mean level of entrepreneurial intention was found in preparatory behaviors for starting a business, followed by business start-up planning and initial entrepreneurial thinking, respectively, 3) students with different genders, ages, years of study, faculties, and average monthly incomes exhibited overall differences at a statistically significant level of 0.01, and 4) students with different levels of motivation in terms of independence, income, and family and environmental factors showed overall differences at a statistically significant level of 0.01, while differences in achievement motivation were statistically significant at the 0.05 level.

Keywords : Motivation, Entrepreneurial Intention, Students

บทนำ (Introduction)

การประกอบการ (Entrepreneurship) เป็นหนึ่งในกลไกสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น เนื่องจากผู้ประกอบการเป็นกลุ่มบุคคลที่มีบทบาทโดยตรงในการสร้างธุรกิจใหม่ การสร้างนวัตกรรม การเพิ่มมูลค่าผลผลิต และการสร้างงานให้แก่สังคม ดังนั้น การมีผู้ประกอบการที่มีคุณภาพจึงเป็นปัจจัยที่ช่วยขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ปัจจุบันแนวโน้มของคนรุ่นใหม่เริ่มมีความสนใจที่จะเป็นผู้ประกอบการตั้งแต่อายุยังน้อย เนื่องจากเล็งเห็นว่าการทำธุรกิจด้วยตนเองสามารถสร้างความมั่นคงและโอกาสแห่งความสำเร็จในอนาคต อีกทั้งยังเป็นทางเลือกที่ตอบสนองต่อความต้องการของสังคมและตลาดแรงงานที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การเป็นผู้ประกอบการในปัจจุบันนับว่าเป็นอาชีพที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เนื่องจากผู้ประกอบการเป็นกลไกในการสร้างรายได้ การจ้างงาน และนวัตกรรมใหม่ๆ ให้กับประเทศชาติ การประกอบการไม่เพียงช่วยแก้ปัญหาการว่างงาน แต่ยังเป็นการเพิ่มโอกาสในการพัฒนาทักษะการทำงาน การคิดวิเคราะห์ และการสร้างคุณค่าใน

เชิงเศรษฐกิจและสังคม ทำให้การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการได้รับความสนใจมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มนักศึกษาซึ่งเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญของประเทศ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2563)

สถาบันการศึกษาในหลายประเทศต่างให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาเพื่อสร้างความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship Education) เพราะถือเป็นหนึ่งในทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการทำงาน การจัดการศึกษาในลักษณะนี้ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาไม่เพียงมีความรู้เชิงวิชาการ แต่ยังมีทักษะในการคิดเชิงสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา การตัดสินใจ และความสามารถในการริเริ่มสิ่งใหม่ๆ ซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญของผู้ประกอบการ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2563) สำหรับประเทศไทย การพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการในระดับมหาวิทยาลัยมีความสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในภูมิภาค ซึ่งมีบทบาทในการผลิตบัณฑิตเพื่อพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ถือเป็นสถาบันอุดมศึกษาหลักของจังหวัดสุรินทร์และพื้นที่ใกล้เคียง มีพันธกิจในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ รับผิดชอบต่อสังคม และสามารถพัฒนาชุมชนได้ การส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้และทักษะด้านการเป็นผู้ประกอบการ จึงเป็นการสร้างศักยภาพบัณฑิตให้สามารถเป็นกำลังสำคัญของท้องถิ่น ทั้งในการสร้างงานใหม่ ลดปัญหาการว่างงาน และเสริมสร้างเศรษฐกิจฐานราก

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง มีภารกิจสำคัญในการผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพและสามารถใช้ศักยภาพของท้องถิ่น เช่น ด้านการเกษตร หัตถกรรม และวัฒนธรรม มาเป็นฐานในการประกอบธุรกิจได้ ซึ่งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศที่มุ่งเน้นการพัฒนาผู้ประกอบการบนฐานทรัพยากรและทุนทางภูมิสังคมของพื้นที่ (มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2568) อย่างไรก็ตาม งานวิจัยส่วนใหญ่มักมุ่งเน้นไปที่สถาบันในเขตเมืองใหญ่หรือในพื้นที่เศรษฐกิจหลัก ซึ่งอาจมีปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ และแรงจูงใจที่แตกต่างจากนักศึกษาในพื้นที่ที่มีลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของจังหวัดสุรินทร์ ดังนั้น การขาดข้อมูลเชิงประจักษ์ที่เจาะจงว่าแรงจูงใจด้านใดที่ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์อย่างแท้จริง จึงถือเป็น ช่องว่างทางความรู้ ที่สำคัญที่ต้องเร่งดำเนินการศึกษา (มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนรินทร์, 2564)

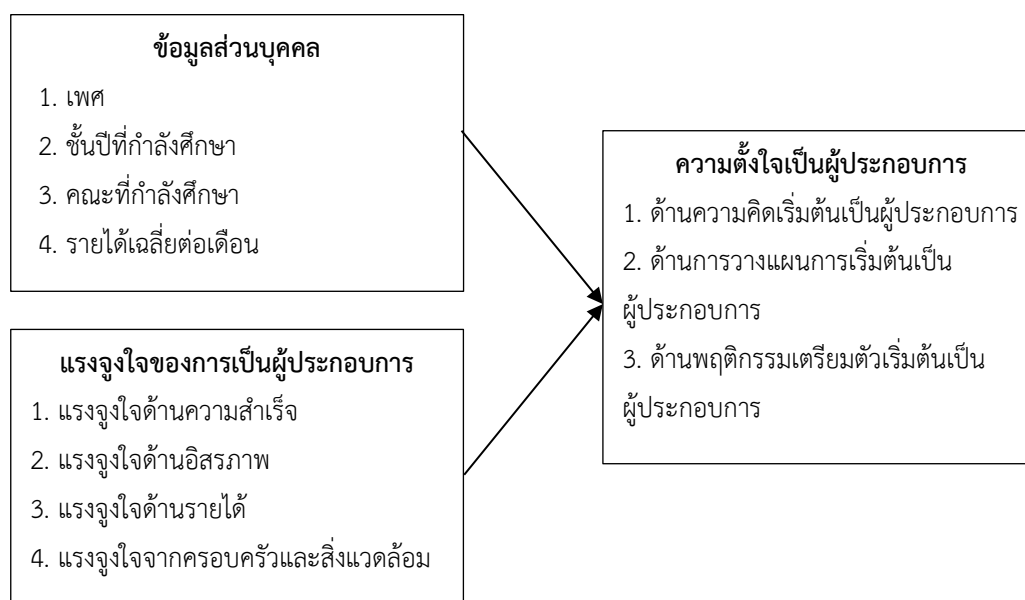
ดังนั้น งานวิจัยฉบับนี้จึงมุ่งศึกษาแรงจูงใจที่มีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการศึกษาเพื่อสร้างเสริมความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship Education) ซึ่งคาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจและคุณลักษณะของผู้ประกอบการ งานวิจัยนี้จะช่วยสะท้อนให้เห็นถึงระดับความพร้อมของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ตลอดจนเป็นข้อมูลเชิงวิชาการในการพัฒนาหลักสูตรและกิจกรรมที่ตอบสนองต่อความต้องการของนักศึกษาและท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ งานวิจัยเรื่องนี้จึงมีความสำคัญ เพราะไม่เพียงช่วยอธิบายถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจของนักศึกษาในการเป็นผู้ประกอบการ แต่ยังช่วยให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยและคณาจารย์สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการออกแบบการจัดการเรียนการสอน การพัฒนากิจกรรม และการจัดอบรมเสริมสร้างทักษะผู้ประกอบการให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของนักศึกษาในแต่ละมหาวิทยาลัย ซึ่งท้ายที่สุดแล้วจะช่วยยกระดับคุณภาพบัณฑิต ลดปัญหาการว่างงาน และเสริมสร้างศักยภาพการพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลและแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
2. เพื่อศึกษาระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลและแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษานี้มุ่งวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล แรงจูงใจ และความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา โดยพิจารณาข้อมูลพื้นฐานและแรงจูงใจหลายด้าน ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย (Research Hypothesis)

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน
2. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการต่างกันมีระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2568 มีประชากรทั้งหมด 5,451 คน แบ่ง 6 คณะ ได้ดังนี้ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 1,578 คน คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 1,420 คน คณะครุศาสตร์ 1,053 คน คณะวิทยาการจัดการ 776 คน คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม 267 คน คณะเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร 357 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 22 สิงหาคม 2568) (มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์, 2568)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ปีการศึกษา 2568 จำนวน 378 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการกำหนดขนาดตัวอย่างตามสูตรของทาโร่ ยามานะ (Yamane, 1973) กำหนดให้สัดส่วนของลักษณะที่สนใจในประชากรเท่ากับ 0.05 ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 5% และระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตัวอย่างของสูตรการหาค่ากลุ่มตัวอย่างตามวิธีทาโร่ ยามานะ (Yamane, 1973) จากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยแบ่งประชากรนักศึกษาตามคณะที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความเป็นตัวแทนของประชากรทุกคณะอย่างเหมาะสม จากนั้นจึงใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ภายในแต่ละคณะตามจำนวนที่คำนวณไว้

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) ประกอบไปด้วย โครงสร้าง 3 ส่วน ดังนี้

1. ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบไปด้วย เพศ ชั้นปีที่กำลังศึกษา คณะที่กำลังศึกษา และรายได้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบรายละเอียดของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยเป็นคำถามที่มีหลายคำตอบให้เลือก (Multiple Choice Questionnaire)

2. ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจของการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจด้านความสำเร็จ แรงจูงใจด้านอิสรภาพ แรงจูงใจด้านรายได้ แรงจูงใจจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อม โดยเป็นคำถามที่มีหลายคำตอบให้เลือก (Multiple Choice Questionnaire)

3. ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความตั้งใจของการเป็นผู้ประกอบการ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบ Rating Scale ชนิด 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยกับข้อความดังกล่าวมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับประชากรจริง จำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยค่าความเชื่อมั่นด้านความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ เท่ากับ 0.944

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้ 1) ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ (Google Form) ให้กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ดำเนินการใส่

คำอธิบาย และนำข้อมูลเกี่ยวกับการตอบแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามทุกหัวข้อและทุกรายการ 2) เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนแล้วนำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ และความถูกต้องของแบบสอบถาม จำนวน 378 คน และ 3) นำแบบสอบถามมาทำการประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลและแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ และร้อยละ สำหรับการวิเคราะห์ความตั้งใจของการเป็นผู้ประกอบการ ใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบสมมติฐาน ใช้สถิติการทดสอบความแตกต่างโดยใช้ ANOVA เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองกลุ่ม ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลและแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ผลการวิจัย (Research Results)

ผลการศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัย ราชภัฏสุรินทร์ เป็นเพศชาย จำนวน 99 คน (คิดเป็นร้อยละ 26.2) รองลงมาเป็นเพศหญิง จำนวน 246 คน (คิดเป็นร้อยละ 65.1) และเพศทางเลือก LGBTQ จำนวน 33 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.7) ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 จำนวน 140 คน (คิดเป็นร้อยละ 37) รองลงมา ได้แก่ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 116 คน (คิดเป็นร้อยละ 30) ชั้นปีที่ 1 จำนวน 70 คน (คิดเป็นร้อยละ 18.5) และปีที่ 4 จำนวน 52 คน (คิดเป็นร้อยละ 13.8) ตามลำดับ ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ จำนวน 127 คน (คิดเป็นร้อยละ 33.6) รองลงมา ได้แก่ คณะครุศาสตร์ จำนวน 91 คน (คิดเป็นร้อยละ 24.1) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 75 คน (คิดเป็นร้อยละ 19.8) คณะเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร จำนวน 41 คน (คิดเป็นร้อยละ 10.8) คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 32 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.5) และคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม จำนวน 12 คน (คิดเป็นร้อยละ 3.2) ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000 - 10,000 บาท/เดือน จำนวน 89 คน (คิดเป็นร้อยละ 23.5) รองลงมา ได้แก่ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000 บาท/เดือนขึ้นไป จำนวน 75 คน (คิดเป็นร้อยละ 19.8) และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 5,000 บาท/เดือน จำนวน 21 คน (คิดเป็นร้อยละ 5.6) ตามลำดับ

ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ		จำนวน (คน)	ร้อยละ
แรงจูงใจด้านความสำเร็จ			
1.	ต้องการเป็นผู้ประกอบการเพราะอยากพิสูจน์ความสามารถของตัวเอง	125	33.0
2.	ชอบความท้าทายและการแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการดำเนินธุรกิจ	65	17.2
3.	ตั้งเป้าหมายชีวิตว่าจะมีธุรกิจเป็นของตนเอง	88	23.3
4.	มีความภูมิใจหากสามารถประสบความสำเร็จในธุรกิจตั้งแต่อายุน้อย	62	16.4
5.	เห็นว่าการเป็นผู้ประกอบการคือเส้นทางสู่ความสำเร็จในชีวิต	38	10.1
แรงจูงใจด้านอิสระภาพ			
1.	ต้องการเป็นผู้ประกอบการเพื่อจะได้เป็นนายของตัวเอง	158	41.8
2.	ฉันไม่ชอบทำงานอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้อื่น	55	14.6
3.	ต้องการมีอิสระในการกำหนดเวลาการทำงานของตัวเอง	84	22.2
4.	การเป็นผู้ประกอบการทำให้ฉันสามารถใช้ชีวิตได้อย่างยืดหยุ่น	81	21.4
แรงจูงใจด้านรายได้			
1.	ต้องการมีรายได้เพิ่มเติมระหว่างเรียน	124	32.8
2.	เห็นว่าการเป็นผู้ประกอบการสามารถสร้างรายได้มากกว่างานประจำ	57	15.0
3.	ต้องการช่วยแบ่งเบาภาระทางการเงินของครอบครัวผ่านการทำธุรกิจ	83	22.0
4.	เชื่อว่าการมีธุรกิจของตนเองจะทำให้ฉันมั่นคงทางการเงินในอนาคต	80	21.2
5.	เริ่มสนใจธุรกิจเพราะอยากมีเงินใช้โดยไม่ต้องขอครอบครัวบ่อยๆ	34	9.0
แรงจูงใจจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อม			
1.	ครอบครัวมีบทบาทสนับสนุนให้ลองทำธุรกิจของตนเอง	108	28.6
2.	พ่อแม่หรือญาติเป็นผู้ประกอบการทำให้ได้รับแรงบันดาลใจ	48	12.7
3.	เพื่อนหรือคนใกล้ชิดมีธุรกิจส่วนตัวทำให้รู้สึกอยากมีเช่นกัน	39	10.3
4.	สื่อออนไลน์ (เช่น YouTube, TikTok, Facebook) กระตุ้นให้เกิด	163	43.1
ความคิดอยากทำธุรกิจ			
5.	ค่านิยมของสังคมที่มองว่าการเป็นเจ้าของธุรกิจคือความสำเร็จ	20	5.3

จากตารางที่ 1 ปรากฏผลดังนี้

ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความสำเร็จ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการเป็นผู้ประกอบการเพราะอยากพิสูจน์ความสามารถของตัวเอง จำนวน 125 คน (คิดเป็นร้อยละ 33.0) รองลงมา ได้แก่ ตั้งเป้าหมายชีวิตว่าจะมีธุรกิจเป็นของตนเอง จำนวน 88 คน (คิดเป็นร้อยละ 23.3) ชอบความท้าทายและการ

แก้ไขปัญหาที่เกิดจากการดำเนินธุรกิจ จำนวน 65 คน (คิดเป็นร้อยละ 17.2) มีความภูมิใจหากสามารถประสบความสำเร็จในธุรกิจตั้งแต่อายุน้อย จำนวน 62 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.4) และเห็นว่าการเป็นผู้ประกอบการคือเส้นทางสู่ความสำเร็จในชีวิต จำนวน 38 คน (คิดเป็นร้อยละ 10.1) ตามลำดับ

ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านอิสรภาพ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการเป็นผู้ประกอบการเพื่อจะได้เป็นนายของตัวเอง จำนวน 158 คน (คิดเป็นร้อยละ 41.8) รองลงมา ได้แก่ ต้องการมีอิสระในการกำหนดเวลาการทำงานของตัวเอง จำนวน 84 คน (คิดเป็นร้อยละ 22.2) การเป็นผู้ประกอบการทำให้สามารถใช้ชีวิตได้อย่างยืดหยุ่น ไม่ชอบระบบงานประจำที่มีข้อจำกัดและกฎเกณฑ์มากมาย จำนวน 81 คน (คิดเป็นร้อยละ 21.4) และไม่ชอบทำงานอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้อื่น จำนวน 55 คน (คิดเป็นร้อยละ 14.6) ตามลำดับ

ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านรายได้ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ ต้องการมีรายได้เพิ่มเติมระหว่างเรียน จำนวน 124 คน (คิดเป็นร้อยละ 32.8) รองลงมา ได้แก่ ต้องการช่วยแบ่งเบาภาระทางการเงินของครอบครัวผ่านการทำธุรกิจ จำนวน 83 คน (คิดเป็นร้อยละ 22.0) เชื่อว่าการมีธุรกิจของตนเองจะทำให้ฉันมั่นคงทางการเงินในอนาคต จำนวน 80 คน (คิดเป็นร้อยละ 21.2) เห็นว่าการเป็นผู้ประกอบการสามารถสร้างรายได้มากกว่างานประจำ จำนวน 57 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.0) และเริ่มสนใจธุรกิจเพราะอยากมีเงินใช้โดยไม่ต้องขอครอบครัวบ่อยๆ จำนวน 34 คน (คิดเป็นร้อยละ 9.0) ตามลำดับ

ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านครอบครัวและสิ่งแวดล้อม พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ ดูสื่อออนไลน์ (เช่น YouTube, TikTok, Facebook) กระตุ้นให้เกิดความคิดอยากทำธุรกิจ จำนวน 163 คน (คิดเป็นร้อยละ 43.1) รองลงมา ได้แก่ ครอบครัวมีบทบาทสนับสนุนให้ลองทำธุรกิจของตนเอง จำนวน 108 คน (คิดเป็นร้อยละ 28.6) พ่อแม่หรือญาติเป็นผู้ประกอบการทำให้ได้รับแรงบันดาลใจ จำนวน 48 คน (คิดเป็นร้อยละ 12.7) เพื่อนหรือคนใกล้ชิดมีธุรกิจส่วนตัวทำให้รู้สึกอยากมีเช่นกัน จำนวน 39 คน (คิดเป็นร้อยละ 10.3) ค่านิยมของสังคมที่มองว่าการเป็นเจ้าของธุรกิจคือความสำเร็จ จำนวน 20 คน (คิดเป็นร้อยละ 5.3) ตามลำดับ

ผลการศึกษาระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ความตั้งใจของการเป็นผู้ประกอบการ	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล
ด้านความคิดเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ	1.87	0.798	น้อย
ด้านการวางแผนการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ	2.25	1.068	น้อย
ด้านพฤติกรรมเตรียมตัวเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ	2.34	1.139	น้อย
รวม	2.16	0.912	น้อย

จากตารางที่ 2 ระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.16$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ ด้านพฤติกรรมเตรียมตัวเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{X} = 2.34$) รองลงมา ได้แก่ ด้านการวางแผนการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{X} = 2.25$) และด้านความคิดเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{X} = 1.87$) ตามลำดับ

ผลการเปรียบเทียบระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ในภาพรวม เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปร	ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์				ผลการ
	ด้านความคิด	ด้านการวางแผน	ด้านพฤติกรรม		ทดสอบ
	เริ่มต้นเป็น	แผนเริ่มต้นเป็น	เตรียมตัวเริ่มต้นเป็น	ภาพรวม	สมมติ
	ผู้ประกอบการ	ผู้ประกอบการ	ผู้ประกอบการ		ฐาน
ปัจจัยส่วนบุคคล					
เพศ	4.153*	8.643**	8.975**	7.653**	ยอมรับ
ชั้นปีที่กำลังศึกษา	7.383*	13.389**	14.197**	12.768**	ยอมรับ
ขณะที่กำลังศึกษา	2.663*	7.495**	7.254**	6.251**	ยอมรับ
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	44.283**	59.630**	58.521**	61.281**	ยอมรับ
แรงจูงใจของการเป็นผู้ประกอบการ					
1.แรงจูงใจด้านความสำเร็จ	2.253	3.794*	4.083*	3.654*	ยอมรับ
2.แรงจูงใจด้านอิสรภาพ	2.117	9.514**	11.187**	8.951**	ยอมรับ
3.แรงจูงใจด้านรายได้	7.263**	9.788**	9.817**	9.945**	ยอมรับ
4.แรงจูงใจจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อม	7.068**	14.722*	16.020**	15.480**	ยอมรับ

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05, **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ในภาพรวมรายด้าน เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ขณะที่กำลังศึกษาและรายได้เฉลี่ยต่อเดือน และแรงจูงใจของการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ แรงจูงใจด้านความสำเร็จ แรงจูงใจด้านอิสรภาพ แรงจูงใจด้านรายได้ แรงจูงใจจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อมสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีเพศต่างกันมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการในภาพรวม และรายด้าน ได้แก่ ด้านความคิดเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ แตกต่างกัน

7. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีแรงจูงใจด้านรายได้ต่างกันมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการในภาพรวมภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.01 และนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีแรงจูงใจด้านความอิสระภาพต่างกัน มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการด้านความคิดเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ ด้านการวางแผนการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ และด้านพฤติกรรมเตรียมตัวเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

8. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีแรงจูงใจจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อมต่างกันมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีแรงจูงใจด้านความอิสระภาพต่างกัน มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการด้านความคิดเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ ด้านการวางแผนการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ และด้านพฤติกรรมเตรียมตัวเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สรุปได้ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีเพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน แรงจูงใจด้านอิสรภาพ แรงจูงใจด้านรายได้ และแรงจูงใจจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อม ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

การอภิปรายผลศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล และแรงจูงใจที่มีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่างกว่า 18-20 ปี ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 คณะวิทยาการจัดการ และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 5,000 บาท/เดือน อาจเป็นเพราะกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัย ราชภัฏสุรินทร์ ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 เป็นช่วงอายุที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษา มา 1 ปีแล้ว จึงอาจรับรู้ถึงความต้องการ หรือมองหาอาชีพที่สนใจที่จะสร้างรายได้ที่คาดหวังในอนาคต สอดคล้องกับผลการวิจัย สมหญิง ศรีสวัสดิ์ (2564) ได้นิยามว่า ลักษณะทางประชากรศาสตร์ช่วยให้นักวิจัยและผู้บริหารสามารถคาดการณ์และอธิบายพฤติกรรมของบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากข้อมูลประชากรศาสตร์สามารถสะท้อนความแตกต่างของกลุ่มเป้าหมายและอธิบายสาเหตุที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมแตกต่างกัน เช่น ความแตกต่างระหว่างเพศและอายุ อาจนำไปสู่ความแตกต่างด้านการยอมรับความเสี่ยง การตัดสินใจทางธุรกิจ และระดับการศึกษาอาจสะท้อนถึงความรู้ ความเข้าใจ และทักษะที่มีต่อการบริหารจัดการ ขณะที่รายได้และสถานภาพทางเศรษฐกิจอาจกำหนดระดับความมั่นคงและศักยภาพในการลงทุน

การอภิปรายผลการศึกษาแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ผลการศึกษา พบว่า แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการด้านความสำเร็จ นักศึกษาต้องการเป็นผู้ประกอบการเพราะอยากพิสูจน์ความสามารถของตัวเอง ในขณะที่แรงจูงใจด้านอิสรภาพส่วนใหญ่ พบว่า

ต้องการเป็นผู้ประกอบการเพื่อจะได้เป็นนายของตัวเอง แรงจูงใจด้านรายได้ พบว่า ส่วนใหญ่ต้องการมีรายได้เพิ่มเติมระหว่างเรียน ส่วนแรงจูงใจจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อม พบว่า ส่วนใหญ่เกิดจากสื่อออนไลน์ (เช่น YouTube, TikTok, Facebook) กระตุ้นให้เกิดความคิดอยากทำธุรกิจ อาจเป็นเพราะนักศึกษา เป็นกลุ่ม Generation Z ซึ่งมีความโดดเด่นคือเป็นคนดิจิทัลที่คุ้นเคยกับเทคโนโลยีและโซเชียลมีเดีย ทำให้มีความมั่นใจในตัวเองสูง กล้าแสดงออก และอยากรู้ อยากเห็น แต่ก็อาจมีความอดทนต่ำ หรือใจร้อน เพราะชินกับการได้รับความสะดวกรวดเร็ว นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับความเป็นอิสระ ความจริงใจ และการเปลี่ยนแปลงทางสังคม รวมถึงมีทัศนคติเรื่องการเงินที่รอบคอบและจริงจัง สอดคล้องกับผลการวิจัย ศิริพร พัฒนกิจ (2566) ได้นิยามความหมาย ในแง่ของการประกอบธุรกิจและการเป็นผู้ประกอบการว่า แรงจูงใจถือเป็นปัจจัยที่ผลักดันให้นักศึกษาหรือบุคคลทั่วไปเกิดความกล้าในการริเริ่มธุรกิจใหม่ แม้จะมีความเสี่ยงและอุปสรรคก็ตาม การมีแรงจูงใจที่ชัดเจน เช่น ความต้องการความสำเร็จ ความปรารถนาอิสรภาพทางการทำงาน รายได้ที่ยั่งยืน หรือแรงสนับสนุนจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อม จะช่วยสร้างความมุ่งมั่นและความเพียรพยายามในการดำเนินธุรกิจได้มากขึ้น

ผลการศึกษาระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

ผลการศึกษา พบว่า ระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย โดยพบว่า ด้านพฤติกรรมเตรียมตัวเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ด้านการวางแผนการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ และด้านความคิดเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ ตามลำดับ อาจเป็นเพราะกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ให้ความสำคัญกับพฤติกรรมเตรียมตัวเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ และมองว่าเข้าร่วมอบรม/กิจกรรม/หลักสูตรที่เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ต้องการพัฒนาทักษะและสร้างความมั่นคงในอนาคต ท่ามกลางตลาดงานที่ไม่แน่นอน ต้องการเรียนรู้การสร้างสรรค์นวัตกรรมและความคล่องตัวทางธุรกิจ และต้องการสร้างเครือข่ายกับผู้ที่มีแนวคิดเดียวกันเพื่อโอกาสในการเติบโต ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับด้านการวางแผนการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ และด้านความคิดเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจากปัจจัยหลายอย่าง เช่น ความกลัวความล้มเหลว และความไม่แน่นอนที่สูงขาดทักษะและความรู้ที่จำเป็นในการเริ่มต้นธุรกิจ ขาดแรงจูงใจ หรือโอกาสในการลงมือทำจริง อุปสรรคด้านการเงินและทรัพยากร อิทธิพลจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่อาจไม่สนับสนุน และความเห็นว่าการเป็นผู้ประกอบการมีความเสี่ยงสูง เมื่อเทียบกับการทำงานในองค์กร สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรณสิยา นิธิกิตติสุขเกษม และบุญทวรรณ วิงวอน (2564) ได้กล่าวว่า ลักษณะของผู้ประกอบการเป็นคุณสมบัติที่แสดงถึงความกล้าในการตัดสินใจ ความคิดสร้างสรรค์ ความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จ และความสามารถในการรับมือกับความเสี่ยงทางธุรกิจ ซึ่งบุคคลที่มีคุณลักษณะเหล่านี้มักสามารถมองเห็นโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ และมีความพร้อมที่จะลงมือปฏิบัติจริง นอกจากนี้ ผู้ประกอบการที่มีความคิดเชิงบวกและมีความเพียรพยายาม มักจะมีแนวโน้มในการปรับตัวได้ดีในสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน

การอภิปรายผลการเปรียบเทียบระดับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีเพศ ชั้นปีการศึกษา คณะที่ศึกษา และ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการในภาพรวม และรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 อาจเป็นเพราะนักศึกษาในแต่ละชั้นปีมี ระดับความคิดเห็นและความเข้าใจเกี่ยวกับผู้ประกอบการแตกต่างกัน ซึ่งอาจเกิดจากปัจจัยต่างๆ เช่น ความรู้ ประสบการณ์เดิม และความมั่นใจของนักศึกษาแต่ละคน สอดคล้องกับผลวิจัยของ Kingl (2020) อธิบาย เพิ่มเติมเกี่ยวกับเกี่ยวกับความแตกต่างของเจเนอเรชั่น โดยพิจารณาเพิ่มเติมในประเด็นด้านการปรับตัวเข้าสู่ ยุคดิจิทัลและเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นในปัจจุบันของคนในแต่ละ ช่วงเจเนอเรชั่น อันเป็นผลมาจากการที่คนในแต่ละ ช่วงเจเนอเรชั่นนั้นมีช่วงเวลาในการก้าวเข้าสู่ยุค ดังกล่าวต่างกันออกไป โดยกลุ่มคนในเจเนอเรชั่นเบบี้ บูมเมอร์ (Baby Boomer) จะก้าวเข้าสู่ยุค ดิจิตอลในช่วงวัยกลางคนแล้ว ส่วนคนในเจเนอเรชั่นเอกซ์ (Generation X) จะก้าวเข้าสู่ยุคดิจิทัลในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น สำหรับคนในเจเนอเรชั่นวาย (Generation Y) จะก้าวเข้าสู่ยุคดิจิทัลตั้งแต่ช่วงวัยเด็กที่มีอัตราการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับที่สูง และคนในเจเนอเรชั่นซี (Generation Z) จะเกิดมาในยุคที่ดิจิทัลเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตอยู่แล้ว ประกอบกับการจัดการเรียน การสอนในแต่ละคณะแตกต่างกัน ซึ่งอาจจะส่งผลต่อการรับรู้โอกาส ความสามารถ ทักษะ และแรงจูงใจใน การเป็นผู้ประกอบการ ตัวอย่างเช่น นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์อาจมองหาโอกาสทางธุรกิจที่เน้นนวัตกรรม เทคโนโลยี ในขณะที่นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจอาจมุ่งเน้นไปที่ การสร้างธุรกิจที่เกี่ยวกับบริการหรือการค้า สอดคล้องกับผลวิจัยของ สุรศักดิ์ อินทรประเสริฐ (2563) ที่ระบุว่า พื้นฐานการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของแต่ละ คณะมีผลต่อการสร้าง “กรอบความคิดผู้ประกอบการ” (Entrepreneurial Mindset) ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ ส่งผลต่อระดับความตั้งใจในการเริ่มต้นธุรกิจของนักศึกษา

นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีแรงจูงใจด้านอิสรภาพ แรงจูงใจด้าน รายได้ และแรงจูงใจจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อม ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเป็นเพราะปัจจัยภายในและภายนอก เช่น กรอบความคิด (Mindset) ที่ มองว่าสติปัญญาพัฒนาได้หรือคงที่ ประสบการณ์ในอดีตที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นในตนเอง และสภาพแวดล้อม การเรียนรู้ ที่มีผลต่อแรงผลักดัน และเกิดจากแรงจูงใจจากครอบครัวซึ่งมาจากความคาดหวัง การสนับสนุน และค่านิยมของคนในครอบครัว ซึ่งเป็นปัจจัยภายในตัวบุคคลที่ค่อนข้างใกล้ชิด ส่วนแรงจูงใจจากสิ่งแวดล้อม มาจากปัจจัยภายนอกที่หลากหลาย เช่น สังคม สถาบันการศึกษา หรือโอกาสทางอาชีพ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้ เกิดความอยากทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย สอดคล้องกับผลวิจัยของ สุทธสินี พิทักษ์ชัย (2564) แรงจูงใจเป็นพลังผลักดันที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งอาจเกิดจากความ ต้องการภายใน เช่น ความภาคภูมิใจ หรือจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น เงินรางวัลและการยอมรับ แรงจูงใจถือเป็น กลไกที่สำคัญต่อการกำหนดความตั้งใจและความพยายามของบุคคล นอกจากนี้ นักศึกษามีความคิดเริ่มต้น เป็นผู้ประกอบการ ด้านการวางแผนการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ และด้านพฤติกรรมเตรียมตัวเริ่มต้นเป็น ผู้ประกอบการ อาจเป็นเพราะต้องการค่าตอบแทนที่คุ้มค่ากว่าการทำงานเป็นลูกจ้าง และต้องการความมั่นคง ทางการเงินในอนาคต สอดคล้องกับผลวิจัยของ ธนขพร สังข์ศรี (2563) พบว่า ในบริบทของนักศึกษาที่มีผล

ต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการแรงจูงใจด้านรายได้ คือ ความต้องการประกอบธุรกิจเพื่อให้ได้ผลตอบแทนทางการเงินที่สูงขึ้น มีรายได้ที่มั่นคงหรือมากกว่าการเป็นลูกจ้าง ซึ่งเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้นักศึกษาตัดสินใจอยากเริ่มต้นธุรกิจของตนเองตัวอย่างแรงจูงใจประเภทนี้ เช่น ต้องการรายได้ที่ไม่จำกัดตามเงินเดือนอยากมีรายได้เสริมเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระครอบครัว มองว่าการเป็นผู้ประกอบการมีโอกาสสร้างกำไรมากกว่าการทำงานประจำ

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

คณะผู้วิจัยจึงนำเสนอข้อเสนอแนะที่ได้จากข้อค้นพบในประเด็นต่างๆ ที่สำคัญดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติที่ได้จากข้อค้นพบต่อมหาวิทยาลัยในสร้างแรงจูงใจหรือเสริมประสบการณ์ในการเป็นผู้ประกอบการให้กับนักศึกษา

1. ด้านความคิดเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ มหาวิทยาลัยควรจัดกิจกรรมหรือโครงการที่ส่งเสริมแนวคิดด้านการเป็นผู้ประกอบการอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพื่อสร้างทัศนคติที่ดีและแรงบันดาลใจตั้งแต่เริ่มต้น เช่น การจัดบรรยายพิเศษจากผู้ประกอบการต้นแบบ การอบรมเชิงปฏิบัติการด้านการสร้างธุรกิจ หรือการจำลองสถานการณ์ประกอบการจริง เพื่อให้นักศึกษามีความเข้าใจและเห็นความเป็นไปได้ของการสร้างอาชีพอิสระ

2. ด้านการวางแผนการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ ควรมีการจัดหลักสูตรหรือกิจกรรมเสริมเกี่ยวกับการวางแผนธุรกิจ การจัดการด้านการเงิน การตลาด และการบริหารจัดการความเสี่ยง เพื่อให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจ และความมั่นใจในการเริ่มต้นธุรกิจของตนเอง

3. ด้านพฤติกรรมเตรียมตัวเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ มหาวิทยาลัยควรส่งเสริมกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการ เช่น การคิดเชิงสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา การสื่อสาร และภาวะผู้นำ ผ่านโครงการจำลองธุรกิจ การประกวดแผนธุรกิจ หรือกิจกรรม Start-up Camp ซึ่งจะช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกฝนประสบการณ์จริงและพัฒนาความกล้าแสดงออกในการเป็นผู้ประกอบการในอนาคต

4. จากการศึกษาพบว่านักศึกษาที่อยู่ในช่วงอายุ 18-20 ปี ส่วนใหญ่อยู่ระหว่างการศึกษาระดับปริญญาตรีและยังไม่มีรายได้ประจำ ทำให้แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการยังไม่สูงนัก มหาวิทยาลัยควรให้ความสำคัญในการสร้างแรงจูงใจตั้งแต่ช่วงต้นของการศึกษา เช่น การแนะนำอาชีพ การจัดค่ายฝึกอบรมผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ หรือการส่งเสริมให้นักศึกษาเห็นตัวอย่างของผู้ที่ประสบความสำเร็จจากการเริ่มต้นธุรกิจตั้งแต่อายุยังน้อย เพื่อเป็นแรงบันดาลใจและสร้างความเชื่อมั่นในการประกอบอาชีพอิสระในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. นักวิชาการหรือผู้ที่สนใจที่จะนำผลการวิจัยไปศึกษาต่อควรเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมทุกชั้นปีและหลากหลายสาขาวิชา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนภาพรวมของนักศึกษามากยิ่งขึ้น

2. นักวิชาการหรือผู้ที่สนใจที่จะนำผลการวิจัยไปศึกษาต่อควรศึกษาปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเพิ่มเติม เช่น การสนับสนุนจากครอบครัว เพื่อน อาจารย์ หรือสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย ซึ่งอาจมีผลต่อแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

3. นักวิชาการหรือผู้ที่สนใจที่จะนำผลการวิจัยไปศึกษาต่อควรใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพเพิ่มเติม เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) หรือการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เพื่อให้เข้าใจเจตคติและแรงจูงใจที่แท้จริงของนักศึกษาอย่างละเอียดมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง(References)

- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2563). *การพัฒนาผู้ประกอบการไทยสู่ความยั่งยืน*. กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม.
- ธนัชร สังข์ศรี. (2563). การเรียนรู้เพื่อการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ. *วารสารวิจัยทางการศึกษา*, 8(1), 22–35.
- พรรณลียา นิธิกิตติสุขเกษม และบุญทวรรณ วิงวอน. (2564). คุณลักษณะของผู้ประกอบการยุคใหม่. *วารสารบริหารธุรกิจและเศรษฐศาสตร์*, 15(1), 77–88.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. (2568). *รายงานยุทธศาสตร์การพัฒนาผู้ประกอบการท้องถิ่น*. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์. (2564). *รายงานการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนบนฐานทรัพยากรท้องถิ่น*. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์. (2568). *ข้อมูลประชากรนักศึกษา ประจำปีการศึกษา 2568*. สำนักงานประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- ศิริพร พัฒนกิจ. (2566). ปัจจัยประชากรศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ. *วารสารการจัดการธุรกิจและเศรษฐศาสตร์*, 11(2), 67–81.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2563). *รายงานการศึกษาเพื่อส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการในสถาบันอุดมศึกษา*. กระทรวงศึกษาธิการ.
- สมหญิง ศรีสวัสดิ์. (2564). การศึกษาปัจจัยเชิงประชากรศาสตร์ที่มีผลต่อแรงจูงใจของผู้ประกอบการ. *วารสารเศรษฐศาสตร์และการบริหารธุรกิจ*, 9(3), 55–69.
- สุรศักดิ์ อินทรประเสริฐ. (2563). กรอบความคิดผู้ประกอบการในนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย. *วารสารอุดมศึกษาไทย*, 5(2), 33–44.
- สุธาสนี พิทักษ์ชัย. (2564). แรงจูงใจกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัย. *วารสารบริหารธุรกิจและการจัดการ*, 9(4), 89–102.
- Kingl, S. (2020). *Next Generation Leadership: How to Ensure Young Talent Will Thrive with Your Organization*. Bloomsbury Publishing.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis* (3rd ed.). Harper and Row.